

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. K.**, zastoupeného JUDr. Leošem Lejskem, advokátem se sídlem Bělehradská 92, 120 03 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 1. 4. 2003, č. j. OAM-8170/VL-11-P13-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 47 Az 534/2003-19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Leoše Lejska **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2003 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v právním posouzení věci.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku žalobce (stěžovatel) uvedl, že v případě návratu do vlasti by byl „vystaven značným těžkostem“, a jako právní důvod této stížnosti

označil „důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a)“ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); jinak kasační důvody nekonkretizoval. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení; kromě toho požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Požádal též o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Jelikož se soudu dne 12. 10. 2004 nepodařilo stěžovateli doručit na adresu, kterou sám uvedl v kasační stížnosti, a jiné místo jeho pobytu nezjistil, ustanovil mu usnesením ze dne 8. 11. 2004 opatrovníka. Dalším usnesením ze dne 18. 11. 2004 pak stěžovateli ustanovil pro řízení o kasační stížnosti advokáta JUDr. Leoše Lejska, kterého současně vyzval, aby doplnil kasační stížnost o konkrétní důvod naplňující ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Advokát reagoval na výzvu přípisem ze dne 17. 5. 2005. V něm soudu sdělil, že ač nahlédl do soudního spisu, nepodařilo se mu zjistit skutečnosti, jimiž by mohla být kasační stížnost podrobněji odůvodněna; protože stěžovatel je zároveň osobou neznámého pobytu, nemohl advokát získat potřebné informace ani od něj. Odkázal proto toliko na obsah stěžovatelem podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení tak jako stížní bod neobstojí.

Postrádá-li kasační stížnost alespoň jeden konkretizovaný důvod, není možno pro tento nedostatek v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Projevuje se zde zásada dispoziční: je na stěžovateli, aby svou kasační stížností určil meze přezkumu. Neučiní-li tak, kasační soud nemá, na základě čeho by přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu. Neobsahuje-li kasační stížnost žádný důvod, který by ji činil způsobilou k věcnému projednání, nestíhá Nejvyšší správní soud ani nutnost přezkumu z úřední povinnosti, již mu ukládá posledně citované ustanovení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.

(advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelovu zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu